

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟ DARTEY

Η Νάντια ήταν ένα χαριτωμένο νέο κορίτσι. Μά ήταν άκαητα περιπατάρα και έγνοιαστρα, κι επειδή οι γονείς της δεν περιδεχόντουσαν πάντα κάθε της γνώμη, αυτή φανταζόταν ότι δεν την αγαπούσαν άρκετά.

— Δεν με νοιάζουν οι γονείς μου, έλεγε η Νάντια. Είναι άνθρωποι του περασμένου αιώνα. Δεν μπορούν να καταλάβουν ένα κορίτσι της σημερινής εποχής. Πόσο είναι εύνοιασμένη ή φίλη μου Ζαζελίνα! Πόσο την αγαπούν οι γονείς της! Δεν της χιλώνε ποτέ το χατίρι. Ένώ οι δικοί μου γονείς δεν μ' αγαπούν... Ναι, δεν μ' αγαπούν...

Γιατί αυτό, η Νάντια θεωρούσε πολύ δυστυχισμένο τον έαυτό της. Μά οι γονείς της, κάθε άλλο παρά οικλήροι και άστοργοι ήταν. Κι αν δεν υπέκυπταν σε κάθε άξιοση και απαιτητή της κόρης των, τότε έβλεπαν πάντα για το καλό της. Ήσαν άνθρωποι γιοιοί και κόρες που δεν ήταν άσπαστο να ζή η κόρη τους σαν αξιοσημείωτη, να παίζει τένις, να πίνει κοκτέιλ, και να δέχεται προσκλησεις και δώρα της στιγμή που δεν ήταν σε θέση να τ' ανταποδώσει.

Έτσι η Νάντια έγινε σιγα-σιγα μελαγχολική και νεφρασθενική. Όταν μάλιστα έμαθε ότι αρθροειδίονατος κάποιος νεαρός άριστοκράτης, οι τιν όλοιοι έρωτοτε-ποδες τελευταία και τιν όλοιο θεωρούσε ως μέλλοντα σύζυγό της, η φτωχή Νάντια άπελπίστηρε έντελως. Οι γονείς της ήθελεν γα την παντρεύουν μ' ένα νέο της τάξεως τους. Μά η Νάντια δεν ήθελε ούτε να τ' άκουση αυτό. Και μιά μέρα πηρε άξαφνα μιά φοβερή απόφαση. Άλοφάσισε να αυτοκτοή!...

— Γιατί να ζώ σ' αυτό τόν κόσμο; σκέφτηκε. Οι γονείς μου δεν μ' αγαπούν... Κανείς δεν με νοιάζει... Πρέπει να πεθάνω!... Να πεθάνω!...

Ένα βράδυ προεστίτισε ότι έχει ποнокέφαλο και κλειστήρε νοεις στην κίμαρά της. Σκόρπισε λουλουδία επάνω στο κρεβάτι της, άνοιξε τόν ρομπινέ τού γκαζού, έπρεσε πάνω στο λουλουδοπαριμένο κρεβάτι της και περιημενε...

Περιημενε τόν θάνατο, μά αυτός δεν έρχότανε. Άνάστανε κανονικά, χωρίς κανιά δυσκολία. Κανιά άπολωτός πνιγμονή. Και τότε η Νάντια κατάλαβε ότι τόν ρολόι τού άεριστρωτος κίμαρ στην κοζιτίνα ήταν κλεισμένο. Γι' αυτό δεν βγαίρε με γαζή ή κίμαρά της.

— Κι όμως πρέπει να πεθάνω, φημίσει, άφορ κανείς δε μ' αγαπά!...

Άποφάσισε λοιπόν να πάη στην κοζιτίνα, και ν' άνοιξη τόν ρολόι τού γκαζού. Μόλις όμως άνοιξε μεναρε άκαρτα βήματα έξω από την κίμαρά της, άκουσε τή φωνή τών γονέων της, οι όποιοι καθόντουσαν άκωρια στην τραπεζαρία και κουβέντιαζαν, καταγοράροντας στο μεγάλο τεφτέρι τά έξοδα της ημέρας...

— Άφωθό θά μ' έβρωγε πεθαιμένο στο κρεβάτι μου! σκέφτηκε η Νάντια. Και σε λίγο πρόσθεσε: Άφορ δεν μ' αγαπούν, γιατί να τούς ληπιθώ; Είπατος ποθ ή πόρτα της τραπεζαρίας είναι κλειστή, και θά περίσω για να πάω στην κοζιτίνα, χωρίς να με δοινε...

Μά όταν βρέθηκε μπροστά στην πόρτα της τραπεζαρίας, ένιωσσε πάλι στην καρδιά της μιά συγχωρηση. Και σιν νάθελε ν' άνοιξη για τελευταία φορά τή φωνή τών γονέων της, έσκαψε κι άνοιχτηρε τόν αντί της στή κλειδαροτόντα.

Αυτή τή στιγμή ο πατέρας της έλεγε στη μητέρα της:

— Πήγαινε πειά να κοιμηθής, Ίωάννα. Είσαι κατακοιμασμένη.

— Η μητέρα της άπάντησε:

— Όχι, θέλω να τελειώσω άκάφε αυτό τόν καλτσάκι για να τά δώσω αύριο και τά δώδεκα.

Έπαρηχη η Νάντια άκούγες, άκούγες...

ού... Έτρεσε μέσα στα πλούτη και στή δόξα... Έγώ όμως, έγώ ή πέριερα σε δλη μου τή ζωή. Σε δλη μου τή ζωή!...

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Γι' αυτό λοιπόν δεν θέληρες να παντρευτής, θείσσα;

ΡΟΖΑ.— Γι' αυτό...

ΑΡΑΕΤΤΑ.— Έτσι σε δλη σου τή ζωή δεν άγάπησες κανένα άλλον. Άγαλούσες πάντα έκεινον.

ΡΟΖΑ.— Πάντα έκείνον!... Θα τόν αγαπάω ός θιον να πεθάνω... Και όστερα σοφ φανότινα έσένα πολλά τίνα χρόνια που περιημενε για να παντρευτή... Και δεν βούλιζες ούτε τόν ένα τέτατο της φιλαρθεκίας και τού έρωτισμού σου για τόν άεριστρωτο, τόν όποιον λέεθ ότι άγαπάς... Τί άγάπη είναι αυτό τότε!... Άλλά έξασα... Η μοντέρνε άγάπες είναι διαφορετικές από τής δικές μας...

— Όπως λοιπόν ή μητέρα της έφαζότανε, χωρίς να τή ξέρη αυτή; — Φτώχη μου γυναίκα, ξανάσε ο πατέρας της Νάντιας, θά χαλάσες τά μάτια σου! Κι' ότ' αυτά για τή μισή μας άκαρηση... Κι' όμως τά καταφέρες τώσον καιρό, χωρίς να τού μάθης κανείς, ούτε η Νάντια άκόρια. Τάχατες, αν τού μάθης μιά μέρα θά καταλάβη πόσο τήν αγαπάς;

— Σωπα, κωιμάνε Πέτρο, άπάντησε ή μητέρα της Νάντιας. — Ότι κάνοιμε για τά παιδιά μας, τόν κάνοιμε για τόν καλό τους, κι' όθι για να μιάς ευγνοιοιούν. Θα ληπιθώ μάλιστα τώρα, αν μιά μέρα η Νάντια μάθη ότι, αν δεν στερηθήρε τίποτα ως τώρα, κι' αν έξη μιά προζα μεγαλειότερη άτ' όση φαντάσεται, είναι γιατί από τόν καιρό που γεννήθηκε λέεζα κάθε βράδυ, κοιμά, έπαι δύο όρες, μάλινα φορεματάκια και διάφορα άλλα τίνια για παιδιά. Μά πλέζω και τά πολλά σ' ένα κατσάκιμα. Κι' έσο, Πέτρο μου, γιατί έπαι είκοσι χρόνια τώρα στερηθήρες τόν προζαίον σου για να δέν κανίσεις παρά ένα μόνο ταίγιο τήν ημέρα; Γιατί; Για να είν' ευτυχισμένη η Νάντια μας, για να μη της λείπη τίποτα...

— Βέβαια, βέβαια, άποφάθιρε ο Πέτρος. Κι' όμως είναι μεριζέ μερες που ούτε γυνάικα να μιάς κωιτάξω ή κόρη μας. Άποψή μάλιστα είχε κάτι πούτρα!... — Ναι, είτε η Ίωάννα. Είναι αλήθεια, ότι μιά κάνει να υποσχεθώρε συχνά, έμάς που τήν αγαπάμε με τόσο... Μά είναι άκόρια πολύ νέα, δεν καταλαβαίνε!...

— Τι να σοθ πό, Ίωάννα μου. Αύτες τής ημέρες δεν μιά φαίνεται και τόσο καλή ή κόρη μας. Φοβόμα ιών άφοσθησει!... Γι' αυτό νοιμάς ότι θά τής κάνει μεγάλο καλό μιά Σαφινη χαρά. Με τή χρομάτα λοιπόν πού θά κερδίσω αυτόν τόν μίνα, λέω να τής πάρω ένα φορεματάκι. Φτάνει να είμαι καλά... Άχ! θά ζήσοιμε τάχα να τήν δοίμε ύψη, έτσι όπως λαχταροίμε;

— Θα ήθελα να τήν ιδώ, γυναίκα, στο πλεινό ένός βασιλιά. Μά είμαστε φτωγοί, και πρέπει να μαστε λογικοί. Άφορ δεν θέλει τόν Παύλο, τί να τής κάνοιμε; Ίσοι μιά μέρα άγαπήσει και τήν άγαπήσει επίσης κανέναν καλό νεός, όπως τής άξίζει. Μά κι' ο Ηάβλος είναι καλός. Ένα όμως που δεν τόν θέλει!...

Έξω από τήν πόρτα της τραπεζαρίας η Νάντια έλαγιε τώρα, έλαγιε άδάστατα. Έλαγιε από ντροπή και από χαρά συγχωρόνως. Σιγα-σιγα κατόπιν, πατόντας όσο μπορούσε πού άλαφριά, ξαναγύρισε στην κίμαρά της. Έξελισε τόν ρομπινέ τού γκαζού, μάλιμε τά λουλουδία άτ' τού κρεβάτι της και τά έβαλε σ' ένα βάζο, μπροστά στή φωτογραφία της μητέρας της.

Αντρομύνη τώρα άτ' τής ιδέας πού τήν βασάναν.

— Αντρομύνη τώρα άτ' τής ιδέας πού τήν βασάναν τήν φωτογραφία της μητέρας της μ' άοιχες να τής μιλάν γλυκά, τριφερά:

— Μητέρα, καλή μου μητερούλα, συγχώρησε με! Ήμιοι τυφή, μητέρα μου, και δεν έβόλεπα. Τώρα όμως, τώρα είδα, άκόρια, κατάλαβα... Σ' άδικώσα, μητερά μου... Ήθελα να πεθάνω... Μά θά ζήσω, θά ζήσω πειά, για σέ, για τήν εύτυχία μας...

Χοντρά, θεομιά δάκρυα τρέχανε άτ' τά μάτια της. Πόσο είχε πικρή τούς φτωχούς τούς γονείς της!... Μά τώρα πειά θά ζώσε γι' αύτοίς, για τήν εύτυχία τους. Και τρέχανε, τρέχανε τά δάκρυα της μετανοίας άτ' τά μάτια της λειοματάρας και περήφανης Νάντιας...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- "Άλλα λέω τού καλού μου, κι' άλλα ο καλός μου έμένα. — Άνθρωπο βλέπει, καρδιά δεν ξέρει. — Άσε τα κείνα ποίηρες και πάσ' αυτά που βοήρες. — Έμαζωρέναν ή ποδιές μας και σκεπάσαν τής πομπές μας. — Καρδιά γερή, κοιμάνα γούνα. — Καλλιο σταυρός στην πόρτα σου, παρά στην ιδική μου. — Λόγο και πέτρα εφοίρες, δεν θά τά ξαναπάσις. — Κάθε ώρα έχει τή σκέψη της και κάθε νύχτα τόν όνειρο της. — Ο έργοίμος είναι ο καλός δάμονος τής σιναναστοροφής.

Καθόντουσαν στην τραπεζαρία και κουβέντιαζαν, καταγοράροντας στο μεγάλο τεφτέρι τά έξοδα της ημέρας...